

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **A. D. N.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 4. 2016, č. j. MV-46300-4/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 6. 2017, č. j. 57 A 49/2016 – 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým mu byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 1. 2016, č. j. OAM-38772-9/DP-2015 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).

[2] Prvoinstančním rozhodnutím bylo dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném pro projednávanou věc

(dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o žádosti stěžovatele o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

[3] Předmětem sporu jsou zejména otázky, zda správní orgány a krajský soud pochybily, když neposuzovaly přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele a zda bylo povinností správních orgánů vyzvat stěžovatele k seznámení se s podklady pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“).

[4] Stěžovatel při jednání u krajského soudu žalobní bod týkající se porušení § 4 odst. 4 správního řádu doplnil o tvrzení, že prvostupňový správní orgán měl při podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání nahlédnout do informačního systému cizinců a upozornit stěžovatele, že za situace, kdy má doposud povolen dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, nesplňuje zákonnou lhůtu pro změnu účelu pobytu. Krajský soud toto doplnění odmítl pro opožděnost a uvedl, že doplněná námitka co do skutkových důvodů není uvedena v žalobě a není ji možné podřadit pod žalobní tvrzení o porušení § 4 odst. 4 správního řádu.

[5] Prvostupňový správní orgán posuzoval žádost správně dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v době podání žádosti (2. 12. 2015). Řízení o žádosti usnesením zastavil s odůvodněním, že „[v] *době podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, a to podnikání, účastník řízení pobýval na území České republiky méně než 2 roky a žádost tak podal v době, kdy k tomu nebyl oprávněn.*“ Žalovaná postupovala v souladu s § 90 odst. 5 správního řádu, odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[6] Nedůvodnou byla námitka týkající se § 174a zákona o pobytu cizinců, dle níž se správní orgány nedostatečně vypořádaly s nepřiměřeností rozhodnutí. K této námitce uplatněné již v odvolání žalovaná správně uvedla, že „[u]*stanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb. je pouze ustanovením výkladovým, které demonstrativně stanovuje, co všechno by měl správní orgán zohlednit v případech, kdy mu zákon ukládá povinnost zkoumat přiměřenost svého rozhodnutí. Z jazykového výkladu § 174a zákona č. 326/1999 Sb. je zřejmé, že podle něj má správní orgán postupovat pouze „při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí“. Jen těžko může být správní orgán povinen aplikovat toto ustanovení, pokud podle jiného ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. v daném případě přiměřenost dopadů rozhodnutí brát v potaz vůbec nemusí. V případě, že zákon č. 326/1999 Sb. u některých skutkových podstat pro zamítnutí žádosti restriktivní podmínku provedení testu proporcionality negativního rozhodnutí správního úřadu ve vztahu k soukromému a rodinnému života cizince nestanovuje, není správní orgán povinen § 174a zákona č. 326/1999 Sb. aplikovat.*“ Uvedený závěr zastává krajský soud dlouhodobě, jak je zřejmé z žalovanou citovaného rozsudku krajského soudu ze dne 23. 5. 2014, č. j. 30 A 100/2013 – 53: „[V] *případě zastavení řízení o žádosti na základě § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců neukládá povinnost posuzovat dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení a správní orgán I. stupně tedy proporcionalitu negativního rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu účastníka řízení testovat nemusel.*“ Krajský soud shodně s žalovanou dodal, že stěžovatel v žalobě ani neuplatnil konkrétní námitky a skutečnosti, ve kterých spatřuje zásah napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.

[7] Nedůvodnou byla námitka porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Dle stěžovatele ačkoliv bylo rozhodnuto procesním rozhodnutím, má toto rozhodnutí fakticky povahu meritorního rozhodnutí, proto bylo na místě aplikovat veškeré povinnosti, které musí správní orgán splnit. V posuzované věci bylo řízení o žádosti zastaveno proto, že stěžovatel nebyl vůbec oprávněn podat žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu na území ČR. Jediným podkladem pro rozhodnutí bylo datum podané žádosti a datum povolení předchozího dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny. Obě tyto skutečnosti byly stěžovateli známy a jiné podklady nebyly pro rozhodnutí podstatné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[8] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Poukazuje na nesprávné právní posouzení otázky krajským soudem a nepřezkoumatelnost spočívající ve vnitřní rozpornosti. Rozhodnutí prvostupňového orgánu a žalované jsou nezákonná a nepřezkoumatelná, tudíž krajský soud zatížil těmito vadami i napadený rozsudek.

[10] V žalobě i při ústním jednání namítal nepřiměřenost rozhodnutí. Žalovaná a krajský soud se s touto námitkou vypořádaly tím, že správní orgány nemají dle zákona o pobytu cizinců povinnost přiměřenost rozhodnutí zkoumat. Požadavek přiměřenosti rozhodnutí vyplývá nejen z § 174a zákona o pobytu cizinců, ale též z § 2 odst. 4 správního řádu. Povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí vyplývá též z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle něhož lze do práva na respektování soukromého a rodinného života zasáhnout pouze, pokud je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Z jazykového výkladu lze pak dovodit, že právě spojka „a“ předpokládá kumulativní spojení těchto podmínek. Dále odkazuje na čl. 10 Ústavy. I kdyby stěžovatel přisvědčil vypořádání své námitky, ve které krajský soud i žalovaná odmítají argumentaci, že dle dikce § 174a zákona o pobytu cizinců jsou správní orgány povinny posoudit přiměřenost všech rozhodnutí dle uvedeného zákona, nelze ignorovat, že povinnost posoudit přiměřenost vyplývá ze shora citované Úmluvy. Správní orgány a krajský soud pochybily, pokud se požadavkem přiměřenosti nezabývaly ve smyslu mezinárodní úmluvy, tedy pokud nezkoumaly, zda vydání rozhodnutí je nejen v souladu se zákonem, ale zda je nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

[11] Stěžovatel citoval z rozsudku krajského soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016 – 81. Správní orgány pochybily, pokud se nepokusily skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti zjistit z úřední povinnosti, jak je jejich povinností a ani neprovedly tak základní úkon jako je výslech účastníka řízení. Stěžovatel se na území České republiky nachází již poměrně dlouhou dobu, před podáním žádosti pobýval na území na základě

dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny. Za tuto dobu si zde vytvořil řadu vazeb soukromého a ekonomického charakteru. Především vyzdvihl úzkou citovou vazbu s jeho matkou P.T. T., nar. X, která má povolen dlouhodobý pobyt a s níž sdílí společnou domácnost. V této souvislosti citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 – 33. Namítá nezákonnost rozhodnutí spočívající v tom, že správní orgány a krajský soud se nezabývaly dopadem napadeného rozhodnutí do života jeho nejbližších, zejm. pak jeho matky.

[12] Nesouhlasí též s vypořádáním námitky porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Krajský soud uvedl, že jediným podkladem pro vydání rozhodnutí bylo datum podání žádosti a datum povolení předchozího pobytu (tj. skutečnosti stěžovateli známé). Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu není pouze seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, ale také umožnění seznat, že shromažďování podkladů bylo ukončeno. Cituje z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 22. 3. 2011, č. j. 59 A 87/2010 – 43. Problematikou seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí se zabýval též Nejvyšší správní soud, např. v rozsudcích ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 – 36 a ze dne 3. 2. 2016, č. j. 2 As 284/2015 – 41. K této problematice se také vyjádřil Ústavní soud (viz nález ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04).

[13] Stěžovatel uvedl v odvolání a při ústním jednání u krajského soudu, že nebyl pracovníkem správního orgánu řádně poučen o tom, že není oprávněn žádost podat, ale pokud by byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, seznal by, že je něco v nepořádku a mohl by svou pobytovou situaci řešit. Nelze souhlasit s názorem, že pokud je stěžovateli znám obsah spisu, není nutné jej s jeho obsahem seznamovat, jak tvrdí krajský soud. Postupem správních orgánů bylo závažným způsobem zasaženo do jeho procesních práv a do jeho práv ústavně zaručených. V důsledku toho došlo k vydání nezákonného a nepřezkoumatelného rozhodnutí se všemi důsledky z tohoto faktu vyplývajícími pro soudní přezkum napadeného rozhodnutí.

[14] Nesouhlasí s odmítnutím doplnění žalobního bodu týkajícího se porušení § 4 odst. 4 správního řádu. V žalobě namítal porušení uvedeného ustanovení, tj. znemožnění uplatnění jeho zájmu legálního pobytu na území ČR. Pod tuto námitku je logicky přiřaditelné tvrzení, že správní orgán porušil namítané ustanovení prostřednictvím svého pracovníka, který má být pracovníkem odborným a který přestože tak obvykle činí, má možnost takový úsudek učinit z informačních systémů správního orgánu, stěžovatele však nijak neupozornil, že zákonná lhůta pro podání žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání ještě neuběhla. S ohledem na uvedené nesouhlasí s odmítnutím shora uvedené námitky a nadále na ní trvá.

[15] Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[16] Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila. Odkaz na rozsudek krajského soudu sp. zn. 57 A 6/2016 není případný, jelikož se týkal § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který přímo stanoví podmínku posuzování dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. V posuzované věci však takovou podmínku § 169 odst. 8 cit. zákona nestanoví (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2017, č. j. 9 Azs

288/2016 – 30 a ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016 – 47). Správní orgány nebyly povinny zjišťovat okolnosti pro posouzení přiměřenosti a dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, tedy ani provést výslech stěžovatele. Jedinou podmínkou pro zastavení řízení dle § 169 odst. 8 zákona o pobytu cizinců je, že žádost byla podána v neoprávněnou dobu, což bylo jasně prokázáno z podané žádosti a z cizineckého informačního systému.

[17] K námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaná uvádí, že stěžovatel nijak neprokázal, že by porušení tohoto ustanovení mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Toliko uvedl, že by seznal, že je něco v nepořádku a mohl nadále svou pobytovou situaci řešit, což dále nespecifikoval. Skutečnost vedoucí k zamítavému prvostupňovému rozhodnutí měla být stěžovateli známa s ohledem na zásadu „neznalost zákona neomlouvá“ a seznámením se s podklady pro rozhodnutí by navíc nebyla nijak napravena.

[18] K ostatním důvodům kasační stížnosti odkazuje na napadené rozhodnutí a rozsudek krajského soudu. Závěrem žalovaná navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[20] Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[21] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku ve vnitřní rozpornosti, aniž by blíže specifikoval, v čem vnitřní rozpornost spatřuje. Dále uvádí, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná, tudíž i krajský soud zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti.

[22] Rozsudek krajského soudu splňuje veškerá kritéria přezkoumatelnosti. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí, které je vyčerpávajícím způsobem odůvodněno. Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[23] Rozsudek je vnitřně rozporný v případě, že jeho výrok je vnitřně rozporný; je-li jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popř. je-li výrok v rozporu s odůvodněním

(srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 Ads 21/2017 – 23; ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 76 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS). Žádné takové deficity soud v rozhodnutí krajského soudu nenalezl.

[24] Námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná. Z obdobných důvodů nejsou nepřezkoumatelnými ani rozhodnutí správních orgánů.

[25] Kasační námitka týkající se nepřiměřenosti rozhodnutí ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není důvodná. Stěžovatel v žalobě ani v odvolání neuvedl odkaz na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, proto nebylo povinností žalované ani krajského soudu se výslovně zabývat otázkou přiměřenosti ve smyslu této mezinárodní úmluvy. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s hodnocením krajského soudu učiněným na str. 5 napadeného rozsudku. Soud v této souvislosti poukazuje, že se již dříve ztotožnil v jiné věci se závěrem, že hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodnutí o věci samé, a to jen v případě, kdy je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 – 28). U procesního rozhodnutí o zastavení řízení dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců není povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí zákonem stanovena, a proto nebylo nutné se takovou otázkou zabývat ani v nyní posuzované věci.

[26] Pro úplnost soud dodává, že v rámci své judikatury dospěl opakovaně k závěru, že povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 249/2016 a sp. zn. 9 Azs 288/2016).

[27] Soud nepovažuje za případné odkazy na rozsudek krajského soudu sp. zn. 57 A 6/2016 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 81/2016. První zmíněný rozsudek se týkal otázky zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, přičemž jak správně uvádí žalovaná ve vyjádření, v tomto případě vyplynul požadavek na posuzování přiměřenosti rozhodnutí přímo ze zákona o pobytu cizinců. Druhý rozsudek pojednával taktéž o zcela jiné skutkové situaci (ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie z důvodu obcházení zákona účelově prohlášeným souhlasem s určením otcovství k nezletilému dítěti), proto není možné k němu přihlédnout.

[28] S ohledem na shora uvedené je tedy nedůvodná veškerá argumentace stěžovatele stran neposuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí v nyní posuzované věci.

[29] Soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu ohledně porušení § 36 odst. 3 správního řádu. V rozsudku sp. zn. 7 Azs 46/2017, který se týkal zastavení řízení dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, se již obdobnou námitkou Nejvyšší správní soud zabýval. Byť se jednalo o zastavení řízení podle jiného písmene § 169 odst. 8 zákona o pobytu cizinců, jsou závěry přiměřeně aplikovatelné i na nyní posuzovanou věc. V uvedeném rozsudku soud dospěl k závěru, že „[s]*myslem procesního práva dle § 36 odst. 3*

správního řádu je dát účastníku k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby mohl případně poukázat na jejich nesprávnost nebo aby navrhl jejich doplnění. Takovým skutkovým zjištěním však není údaj o délce platnosti stávajícího povolení k pobytu. Jde o informaci o právním statusu, s níž cizinec již vstupuje do řízení." V posuzované věci krajský soud tudíž správně poukázal, že jediným podkladem pro rozhodnutí bylo datum podané žádosti a datum povolení předchozího dlouhodobého pobytu, což nepochybně jsou údaje důležité z hlediska právního statutu stěžovatele, se kterým vstoupil do řízení, přičemž tyto skutečnosti mu byly nepochybně známy. Námitka porušení § 36 odst. 3 správního řádu není důvodná.

[30] Nezákonné odmítnutí doplnění žalobního bodu porušení § 4 odst. 4 správního řádu doplněného v průběhu jednání před krajským soudem soud nesdílí. V žalobě stěžovatel uvedl, že správní orgán mu neumožnil uplatnit jeho práva a oprávněné zájmy, neboť jeho primárním zájmem bylo legálně pobývat na území ČR a udělal proto vše, co bylo v jeho silách. Pod takto obecně formulovanou námitku nebylo vskutku možné ani za pomoci logických úsudků podřadit tvrzení, že prvostupňový orgán měl nahlédnout při podání žádosti do informačního systému cizinců a upozornit stěžovatele na to, že není k podání žádosti oprávněn. V žalobě nebyl učiněn žádný náznak takového skutkového doplnění žaloby, proto krajský soud nepochybil, pokud žalobní bod odmítl pro jeho opožděnost věcně vypořádat.

[31] Nad rámec uvedeného soud uvádí, že v rámci odvolání stěžovatel odkazoval na shora uvedenou poučovací povinnost správního orgánu, aniž by takové tvrzení výslovně vázal na § 4 odst. 4 správního řádu, a proto i s ohledem na uvedené nebylo možné ani podpůrně dovodit řádné doplnění žaloby. Stěžovatel spíše opomněl v žalobě uvést námitku nedostatku poučovací povinnosti správního orgánu a snažil se ji podřadit pod obecně formulované žalobní tvrzení, takový postup však nemohl obstát.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu